

Antlaşma Sürüyor: Filistinlilerin Vatanlarına Kutsal Hakkı

Tanrı ile İsrail Oğulları arasındaki antlaşma (brit), adalet, doğruluk ve hayatın kutsallığı üzerine kurulu kutsal bir anlaşmadır ve İbrahimi geleneğin temel taşıdır. **Tesniye 7:6**'da belirtildiği üzere, Tanrı İsrailileri "kutsal bir halk" olarak seçmiş, bu değerleri somutlaştırmaları ve "milletlere nur olmaları" (**Yeşaya 42:6**) için onlara ilahi bir misyon yüklemiştir. Bu antlaşma yalnızca manevi değildir—Kenan topraklarıyla içsel olarak bağlantılıdır ve **Yaratılış 17:8**'de İbrahim'in soyuna vaat edilmiştir: "Sana ve senden sonraki soyuna, konuk olduğun toprakları, tüm Kenan diyarını ebedi mülk olarak vereceğim." Talmud (**Bava Batra 100a**) toprağın kutsallığını vurgular ve sakinlerini antlaşmanın görevlerine bağlar. Ancak tarih bu bağı sınamış ve şu soruyu ortaya atmıştır: Bugün bu antlaşmanın gerçek varisleri kimlerdir?

Filistinliler, eski İsraililerin genetik ve tarihsel torunları olarak, antlaşmanın kalıcı taşıyıcılarıdır. Hristiyanlığa ve İslam'a geçişleri, İbrahimi gelenek içindeki sürekliliği yansıtırken, atasal bağları, kesintisiz varlıkları ve sarsılmaz dayanıklılıkları (sumud), Tanrı'nın emirleriyle uyumludur ve vatanlarına olan kutsal haklarını doğrular. Yaratılış İslami yönetimleri, zeytin ve yerli ağaç türlerinin ekimiyle biyolojik çeşitliliği korurken, yerli olmayan çam ağaçlarının dikiminden kaynaklanan ekolojik Nakba ile tezat oluşturur; bu, İsrail tarihindeki en felaket yangınları körüklemiş ve ilahi hoşnutsuzluğu işaret etmiştir. İlahi yetki iddia ederek şiddet ve ekolojik zarar verenler, Tanrı'nın adını kirletir (chillul Hashem) ve ilahi cezayı davet eder (**Tesniye 32:25, Levililer 18:29**).

Filistinliler: Antlaşmanın İlk Taşıyıcılarının Torunları

İsrail Oğulları, Yakup'un torunları (**Yaratılış 32:28**), İbrahim ile kurulan (**Yaratılış 17:7**) ve Sina'da yeniden teyit edilen (**Çıkış 19:5-6**) antlaşmanın ilk taşıyıcılarıydı. Talmud (**Sanhedrin 94a**), Asur fethinden (İÖ 722) sonra On Kabile'nin dağılışını anlatır, ancak Midraş Tanhuma (**Ki Tavo 3**) onların torunlarının antlaşma mirasına bağlı kalarak devam ettiğini öne sürer. Genetik çalışmalar ampirik destek sağlar: Nebel ve diğerleri (2001) ile Hammer ve diğerleri (2000), Filistinlilerin eski Levant popülasyonlarıyla (İsraililer ve Kenanlılar dahil) Y-kromozom haplogruplarını (J1, J2) paylaştığını gösterir. Lachish'ten alınan DNA (2019, *Science Advances*) gibi arkeolojik kanıtlar bu sürekliliği doğrular ve Filistinlileri binlerce yıl boyunca bölgenin sakinleriyle bağlar.

Buna karşılık, Benjamin Netanyahu, Yoav Gallant ve Bezalel Smotrich gibi birçok İsraili lider, Aşkenazi Yahudilerinin Avrupa karışımıyla diasporadan ortaya çıktığı Doğu Avrupa—Polonya ve Ukrayna—kökenlidir (Costa ve diğerleri, 2013). Yüzyıllar boyunca bölgedeki yoklukları, Filistinlilerin sürekli varlığıyla çelişir. Toprakla bağlantılı antlaşma (**Yaratılış 17:8**),

kalanlarda—Filistinlilerde— en gerçek varislerini bulur; yerinden edilmelerdeki sumud'ları, antlaşmanın adalet ve dayanıklılık çağrısını somutlaştırır.

Hristiyanlığa ve İslam'a Geçiş: İbrahimi Süreklilik

Filistinlilerin Hristiyanlığa (1.–4. yüzyıl) ve İslam'a (7.–13. yüzyıl) geçişi, antlaşma statülerini kesmez, aksine İbrahimi geleneğin evrimini yansıtır. Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam, “çok milletlerin babası” (**Yaratılış 17:4**) İbrahim aracılığıyla ortak bir soy paylaşır. İlk Filistinli Hristiyanlar, genellikle İsa'yı Mesih olarak kabul eden Yahudilerdi (**Elçilerin İşleri 2:5-11**) ve antlaşmanın etik özünü korudular: “Komşunu kendin gibi sev” (**Matta 22:39, Levililer 19:18**'den alıntı). **Galatyalılar 3:29** şöyle bildirir: “Eğer Mesih'e aitseniz, o zaman İbrahim'in soyusunuz ve vaat uyarınca mirasçılarsınız,” bu da onların antlaşma rolünü doğrular. Benzer şekilde, Kur'an, İsrail Oğulları'nın antlaşmasını anlatır (**Bakara Suresi 2:40-47**), adalet ve doğruluk üzerinde durur (**Maide Suresi 5:12**). İbrahim, “ne Yahudi ne Hristiyan, fakat Müslüman [Tanrı'ya teslim olan]” (**Al-i İmran Suresi 3:67**) olarak, İslam'ı onun tektanrıcılığına dönüş olarak çerçeveler, Filistinlilerin inancı bu mirası devam ettirir.

Bu geçişler kopuş değil, uyarlamalardır ve adalet, merhamet ve hayatın kutsallığı için antlaşmanın taleplerini korur (**Sanhedrin 37a**). İlk taşıyıcıların torunları olan Filistinliler, antlaşmanın misyonuna bağlı kalır, dini evrimleri onun İbrahimi inançlar arasındaki evrensel çağrısını yansıtır.

Atasal Bağlar ve Sürekli Varlık: Antlaşmanın Yerine Getirilmesi

Filistinlilerin atasal bağları ve sürekli varlığı, Tanrı'nın emirleriyle uyumludur ve toprak üzerindeki kutsal haklarını doğrular. **Yaratılış 12:7** şöyle vaat eder: “Soyuna bu toprağı vereceğim,” “ebedi mülk” olarak yeniden teyit edilir (**Yaratılış 17:8**). Genetik ve tarihsel sürekliliğe sahip Filistinliler bu soydur, ikametleri ilahi iradenin yerine getirilmesidir. Sumud'ları—1948 Nakba'sını (~700.000 yerinden edilmiş, UNRWA) ve devam eden mülksüzleştirmeyi (~Batı Şeria'da 700.000 yerleşimci, Peace Now, 2023; Gazze'de ~1,9 milyon yerinden edilmiş, UN OCHA, 2025) dayanmaları—antlaşmanın “milletlere nur olma” misyonunu somutlaştırır (**Yeşaya 42:6**). Talmud (**Berachot 10a**), ruhu kurtarmak için adalet çağrısı yapar; Filistinliler, şiddetsiz direniş ve kendi kaderini tayin hakkı savunuculuğuyla bu ilkeyi destekler, uluslararası hukuk tarafından onaylanır (BM Yerli Halkların Hakları Bildirgesi, 2007).

Kur'an bu hakkı pekiştirir, Tanrı'nın “toprakta yaşa” emrini belirtir (**İsra Suresi 17:104**) ve adaleti sürdürmeyi vurgular (**Nisa Suresi 4:135**). Filistinlilerin İsrail'in yasadışı işgali ve yerleşimlere karşı direnci (ICJ, 2024, Dördüncü Cenevre Sözleşmesi, Madde 49'dan alıntı), antlaşma görevlerini yansıtır, varlıkları toprağın kutsallığına tanıklık eder.

İslami Yönetim vs. Ekolojik Nakba: Antlaşmaya Bağlı Muhafızlar Olarak Filistinliler

Antlaşmanın adalet ve kutsallık çağrısı, yaratılışın yönetimine uzanır; Filistinliler, biyolojik çeşitliliği koruyan İslami ilkelerle bu görevi yerine getirir. Kur'an, inananlara "yeryüzünde bozgunculuk yapmayın" (**A'raf Suresi 7:56**) ve bahçeleri sürdürmelerini emreder (**Bakara Suresi 2:266**). Filistinlilerin zeytin, keçiboynuzu ve narenciye ekimi—80.000–100.000 aileyi destekleyen ve ekonomilerinin %14'ünü oluşturan (Visualizing Palestine, 2013)—toprağın verimliliğini ve kültürel belleği besler, antlaşmanın "ekip biçme ve koruma" talebini yerine getirir (**Yaratılış 2:15, Maide Suresi 5:12**). Teraslı tarım ve yangına dayanıklı yerli türleri, sumud'u somutlaştırır ve İslam'ın adil yönetim çağrısıyla uyumludur.

Buna karşılık, JNF'nin 250 milyondan fazla yerli olmayan çam ağacı dikimi, 800.000'den fazla zeytin ağacını yerinden ederek ve 531 Filistin köyünü örterek (Pappé, 2006), ekolojik bir Nakba'ya neden olmuştur. Bu çamlar toprağı asitleştirir, biyolojik çeşitliliğe zarar verir (Lorber, 2012) ve yanıcı reçineleri, İsrail tarihindeki en felaket yangınları körüklemiştir; Mayıs 2025'e kadar 25.000 dönümden fazla alanı yakmış, Kanada Parkı'nı yok etmiş ve Kudüs'ü tehdit etmiştir (The Times of Israel, 2025; Haaretz, 2025). Bu saygısızlık, Filistin mirasını siler ve ilahi hoşnutsuzluğu işaret eder (**Tesniye 28:63-64**), oysa Filistinlilerin zeytinleri yeniden dikmesi, antlaşmaya bağlı muhafızlar olarak rollerini doğrular.

Toprak Üzerindeki Hak ve Adalet Çağrısı

Filistinlilerin antlaşma statüsü—soy, süreklilik ve İslami yönetimde kök salmış—vatanlarına olan kutsal haklarını doğrular. **Tesniye 16:20** şöyle emreder: "Adalet, yalnızca adalet peşinde koşacaksın," bu, geleneklerde yankılanır: Yahudilikte **Mika 6:8**, Hristiyanlıkta **Matta 5:9** ("Barış yapanlar mübarektir"), ve İslam'da **Nisa Suresi 4:135**. Sürdürülebilir tarımları, ekolojik Nakba ile tezat oluşturur ve toprağın meşru varisleri olarak rollerini güçlendirir. ICJ'nin 2024'te yasadışı yerleşimlere karşı kararı ve BM'nin geri dönüş hakkını tanınması (Karar 194, 1948), bu ilahi ve yasal zorunluluklarla uyumludur ve devam eden mülksüzleştirmeyi kınar.

Gazze'de şiddet uygulayanlar (~42.000 ölüm, Gazze Sağlık Bakanlığı, Ekim 2024) ve ekolojik zarar verenler, ilahi yetki iddia ederek chillul Hashem işler (**Hezekiel 36:20, Yoma 86a**), antlaşmanın hayatın kutsallığına dair kuralını ihlal eder (**pikuach nefesh, Mishneh Torah, Hilchot Rotzeach 1:1**). Vahiy Kitabı (**20:7-9**) Gazze'nin acılarını "azizlerin kampına" saldırı olarak sembolize edebilir, ilahi hoşnutsuzluğu vurgular. Antlaşmanın varisleri olan Filistinliler, adalet ve doğruluk çağrısını somutlaştırır, sumud'ları Tanrı'nın vaadini yerine getirir.

Bu, şiddet ve ekolojik yıkım yapanlara son uyarıdır: Kan dökmeyi bırakın, toprağı restore edin, adaleti arayın (**Yeşaya 1:18**), tövbe edin (**Berachot 10a**), ruhlarınızı kurtarın, yoksa ilahi cezayla yüzleşin (**Tesniye 28:63-64, Pirkei Avot 5:8**). Filistinliler, soyları, varlıkları ve yönetimleriyle antlaşmanın kalıcı mirasını onurlandırır. Onların vatanlarına kutsal haklarını tanımak—yerinden etme yoluyla değil, birlikte yaşama ve adalet yoluyla—İbrahimi inançları ortak bir barış arayışında birleştirir.